

Bod paa Manglerne ved Loven af 1868 og paa Sagførervirksomhedens Udøvelse i det hele ved Bestemmelser i det her foreliggende Lovforslag, og navnlig ved med Hensyn til Tvangsauktioner at gaa ind paa et nyt System, forstelligt fra det nuværende. Det forekommer mig at være en ganske urigtig Vej at gaa. Vil man en Forandring i Ordningen af Sagførervirksomheden, ja, saa maa man jo stride til en saadan Forandring, men at ville afhjælpe mulige Misligheder ved Ordningen af Sagførervirksomheden ved at stride til et andet System med Hensyn til Tvangsauktioner, et System, som efter min Mening ellers ikke anbefaler sig, forekommer mig at være en forkert Vej at gaa. Jeg har heller ikke fra Regeringens Side, saavidt jeg veed, set noget, der kunde sammenlignes med de Udtryk, som den ærede Ordfører har indført i sin Betænkning. Det er vistnok sandt, at der blandt Sagførerne kan findes braadne Kar; men saadanne kunne ogsaa findes andre Steder; de kunne ogsaa findes blandt Dommerne; det er noget, der klæber ved den menneskelige Natur. Men jeg tror dog at kunne vise, at Sagførerne mange Gange ere beredte til store personlige Opofrelser, navnlig fordi deres Velvilje bliver paafaldt, og dette bør ogsaa fremhæves ved Siden af saadanne Ytringer, som den ærede Ordfører har troet at kunne og burde bruge i sin Betænkning. Der er ikke nogen af os, uden at han ikke en, men mange Gange med megen Opofrelse hjælper de trængende, og Beviserne derpaa trænge sig jo under Tiden ind til dette Tings Rådskab, men jeg er ogsaa saa heldig, at der er et stort Omraade, hvor det direkte og positivt kan paavises, nemlig Studentersamfundets Retshjælp for ubemidlede. Jeg har i min Haand Beretningen for denne Retshjælp for 1889—90. Man ser deraf, at Antallet af personlige Henvendelser til Retshjælpen i Løbet af det nævnte Aar har været ikke mindre end 15,850. Saa mange have personlig henvendt sig til Retshjælpen, og der sidde de unge Sagførere og Kandidater hver sin Ugeaften i Retshjælpen og tage mod disse raadspøgende og hjælpe og vejlede de trængende og hjælpøgende gratis uden noget som helst vederlag, og de gøre det med Glæde og Fornøjelse; jeg har hørt ikke en, men mange udtale sig om, at det er dem en Lær Afstien i Ugen den Aften, de sidde i Retshjælpen. Og hvad gøre vi andre, vi ældre Sagførere, hvad er vort Bidrag til Retshjælpen? Vi gøre gratis uden noget som helst vederlag alle de Sager, som Retshjælpen henviser til os. Jeg tror dog ogsaa, at dette bør fremhæves, saa snart den ærede Ordfører tillader

sig i sin Betænkning saadanne Ytringer, og jeg veed ikke, med hvilke Besøjelser den ærede Ordfører har tilladt sig paa en saadan Maade ubevist at faste Smuds i Almindelighed paa Sagførerne. Jeg vil, for ikke at komme videre, end jeg ønsker, lige overfor den ærede Ordfører, kun endnu sige, at det er sjældent, at Tuglen bejmudser sin egen Næse.

Ordføreren (Klein): Jeg haaber, at det ærede Ting vil tilgive mig, at jeg ikke finder det rigtigt Punkt for Punkt at følge den sidste Taler i hans lange Foredrag. Der var meget af, hvad han har sagt, som forekommer mig, at det ikke er nødvendigt at svare paa, og dette gælder særlig hans sidste Udtalelser angaaende Sagførerstandens, Sagførerloven o. s. v. Foraa vidt han, jeg kan gerne sige, kom med en Filippika imod mig paa Grund af en Udtalelse, der skulde findes i Udvalgets Betænkning, skal mit eneste Svar derpaa være at bede ærede Medlemmer om at læse, hvad der staar i Betænkningen. Jeg er overbevist om, at De da ville være enige med mig i, at der ikke har været Anledning for det ærede Medlem til at blive saa ivrig paa dette Punkt. Hvad der staar i Betænkningen, er dette, at det er en Følge af det nye System, at man der ved indskrænker Forsølgningen til en, under hvilken alle Fordringshaverne skulle fyldestgøres, medens Debitor nu er udsat for flere, samtidige eller succesfve Forsølgninger der vel stundom kunne fremtælbes alene ved Duffet om at faa det Salær, som Udlæg og Auktion, særlig over fast Ejendom, medfører for vedkommende juridiske Konjulent. Om der er Grund til at tage Forargelse af denne Udtalelse, skal jeg ganske henstille. Jeg tror heller ikke, at det er nødvendigt for mig at dvæle ved det ærede Medlems indledende Betragtninger. Det lod til, at han først vilde bestynde Udvalget for at have forhalet denne Sag, men det endte da med, at han erkendte, at der har været gode Grunde til, at man først for Alvor havde taget fat paa Sagen i Januar Maaned, og at den derpaa var bleven fremmet i Udvalget i en Række af Møder paa en i det hele fyldestgørende Maade. Han kom imidlertid derefter til en besynderlig Konklusion, nemlig, at netop fordi Sagen er saa stor og vigtig, skulde man lade den ligge, uagtet Udvalget havde behandlet den udsørlig og omhyggelig, og der heller ikke i og for sig kunde antes over den Tid, der havde været anvendt til Sagens Forhandling. Jeg tror ikke, at det vil være nødvendigt at gaa ind herpaa. Heller ikke skal jeg følge det ærede Medlem forsaavidt,